

lovanému W-ovi 50korunovou bankovku, opatřenou falešným kolkem s tím, že mu dá odměnou 10 Kč, když tuto porušenou bankovku promění, což učiniti tento se také skutečně pokusil, sdílí nejvyšší soud názor, že celou činnost obžalovaného K-a nutno posuzovati jako činnost jednotnou, nesoucí se jedině k tomu, by zmíněnou bankovku vědomě udal za peníz pravý. K tomuto cíli použil pak obžalovaný K. další činnosti spoluobžalovaného W-a, kterou proto nelze pokládati za novou samostatnou činnost tohoto obžalovaného, nýbrž toliko za další pokračování za týmž cílem se nesoucí činnosti hlavního pachatele, obžalovaného K-a, jemuž přece nešlo o nastrojení nového samostatného činu trestního, nýbrž toliko o to, by prostřednictvím obžalovaného W-a zbavil se — t. j. vědomě udal — porušenou bankovku za pravou. Soud nalézací subsumoval proto správně zjištěnou činnost obžalovaného K-a pod skutkovou podstatu přečinu dle § 4, odstavec třetí zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a nař.; uznáv však spoluobžalovaného Ottona W-a vinným zločinem dle § 4, odstavec první zmíněného zákona, užil v jeho neprospěch nesprávně zákona trestního (§§ 290 tr. ř. a 281, čís. 10 tr. ř.), neboť činnost obžalovaného W-a se jeví dle vylíčeného zjištěného skutkového děje jako napomáhání k vykonání činu, přímým pachatelem obžalovaným Antonínem K-em zamýšleného, a lze ji proto správně subsumovati toliko pod skutkovou podstatu spoluviny na přečinu ve smyslu § 5 tr. zák. a § 4, odstavec třetí zákona shora zmíněného. Názor zmateční stížnosti, že trestní zodpovědnost obžalovaného K-a nutno posuzovati s hlediska spoluviny na zločinu dle odstavce prvního citovaného ř. 10, byl by jen tehdy správným, kdyby obžalovaný K., nepředáv spoluobžalovanému W-ovi porušenou bankovku, věděl, že tento má sám takovou bankovku, již nabyt od osoby třetí, od obžalovaného K-a odlišné, naváděl tohoto, by ji zkusil proměnit. Tomu tak v případě, o němž jde, nebylo, neboť obžalovaný W. — jak zjištěno — nabyt bankovky od hlavního pachatele obžalovaného K-a, a pokračoval pak dále v činnosti jako jeho nástroj.

Čís. 385.

Svolení ve smyslu § 3 zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 135 ř. zák. lze udělit pouze výslovně a není pořadatel oprávněn z toho, že mu po té, když byl shromáždění u úřadu ohlásil, nebyl doručen výnos, povolení od-pírající, usuzovati, že povolení bylo uděleno mlčky.

(Rozh. ze dne 26. února 1921, Kr II 96/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury ku zachování zákona:

Rozsudkem okresního soudu v Mor. Budějovicích ze dne 31. srpna 1920, kterým byl obžalovaný dle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přestupek ve smyslu § 3 zákona ze dne 15. listopadu 1867, č. 135 ř. zák. spáchaný tím, že tábor lidu pod širým nebem na den 11. dubna 1920 do Velkého B. svolal bez předchozího svolení úřadu, byl porušen zákon v ustanovení § 3 tohoto zákona.

D ů v o d y:

Jak tomu nasvědčují důvody rozsudku, vycházel okresní soud z právního názoru, že obžalovaný vyhověl podmínkám zákona tím, že připsal, kterým okresní politickou správu v Mor. Budějovicích o svolení («souhlas») ke konání onoho tábora lidu žádal, odevzdal poštovní dopravě. Tento názor je zřejmě nesprávný. Dle prvního odstavce § 3 shromažďovacího zákona vyžaduje se ke konání shromáždění pod širým nebem předchozí svolení úřadu. Především nevychází ani ze zodpovídání se obžalovaného ani z připsu ze dne 28. srpna 1920, předloženého při hlavním přelíčení, že by obžalovaný za p o v o l e n í shromáždění vůbec byl požádal, jak zřejmě předpisuje druhý odstavec § 3 shromažďovacího zákona; všude ve spisech je řeč jen o o z n á m e n í, které by však stačilo pouze v případě § 2 shrom. zák. Svolení ve smyslu § 3 cit. zák. může však, jak již sám pojem naznačuje, uděleno býti pouze výslovně a není pořadatel oprávněn z toho, že mu po ohlášení shromáždění u úřadu nebyl doručen výnos, povolení odpírající, usuzovati, že povolení uděleno bylo mlčky. Ustanovuje druhý odstavec § 3 shrom. zák. výslovně, co má v s v o l e n í označeno býti, z čehož zřejmě vyplývá, že třeba je výslovného svolení. Předpisem posledního odstavce téhož §u, dle něhož má v tom případě, bylo-li povolení o d e p ř e n o, se tak státi písemně a mají býti udány důvody, je řečeno pouze tolik, že u d ě l e n o může býti povolení i jiným způsobem než způsobem tam naznačeným. Poněvadž předpisy shromažďovacího zákona zůstaly vedle ustanovení § 113, odst. 1 ústavní listiny československé republiky nezměněny, musí konání shromáždění pod širým nebem předcházeti výslovné svolení úřadu, které musí dojíti k vědomosti pořadatele.

Čís. 386.

Podílnictví na krádeži (§ 185 tr. zák.). »Ukrývání« jest již v tom, bylo-li majiteli ukradené věci i jen stíženo, dosíci vědomosti o věci a jí znovu nabýti.

»Převedením na se« rozumí se nabytí moci nad ukradenou věcí, by jí bylo používáno ať ku prospěchu vlastnímu či pro předchozího pachatele.

(Rozh. ze dne 3. března 1921, Kr I 419/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 9. dubna 1920, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 lit. a) tr. zák.

D ů v o d y:

Důvod zmatečnosti dle § 281, čís. 9 a) tr. ř. spatřuje zmateční stížnost v tom, že nalézacím soudem zjištěné používání ukradených plachetek stěžovatelem za sypky peřin neodpovídá ani pojmu ukrývání ve smyslu § 185 tr. zák., kterým prý rozuměti jest uložení věci na takovém místě,